

δέρμα;... Ἐμπρός! Πλύσιμον μὲ ἄφθονον ὕδωρ καθ' ἡμέραν, τρίβεσθε, ζυμώνετε μὲ τὰ δάκτυλα ὄλον σας τὸ κορμὶ, καταστήσατε ἑαυτοὺς λειοτέρους καὶ στιλπνοτέρους μαρμάρων!...

Ταῦτοχρόνως δὲ, μέτρα τινὰ τῶν σωματικῶν διαστάσεων λαμβανόμενα ἀκριβῶς, σημειούμενα ἐν μεγάλῳ καταστάθῳ, καὶ βεβαιούμενα ὅτι ὁ μαθητὴς Ε. ἔχει ἀνάγκη νὰ προσκτίσῃται αὐξήσειν μυϊκοῦ ὄγκου κατὰ δύο ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου, ὅτι ὁ μαθητὴς Χ. δὲν θὰ κἀνῆ ἀσχημα νὰ πάρῃ δύο ἑκατοστὰ ἀκόμη γόμφων... Τὰ φάρμακα ταῦτα, διδόμενα οὐχὶ ἀπλῶς ἐν συνταγαῖς, ἀλλ' ἐπιβαλλόμενα ἀσκησις μέχρι ἐσχάτης κοπώσεως, κίνησις, ἐνεργητικότης, ζωὴ εἰς τὸ ὑπαιθρον... Καὶ θὰ ἰδῆτε, μετὰ τινὰ ἔτη, τὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς βελτιώσεως τῆς ράτσας!...

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

DARAMOT

HENRI LAVEDAN

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΥΙΟΙ

Μὲ τὰ ὑψηλά του παράθυρα, βιέποντα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βαρένης, τὰς μαρμαρίνους του κλιμακὰς καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ φατώματά του, τὸ μέγαρον σιωπηλόν, ἐφαίνετο ἀκατοίκητον. Τρεῖς ἄνδρες, καθήμενοι ἐντὸς αἰθούσης τοῦ πρώτου ὀρόφου ἐθεώρουν ἀλλήλους ἄφωνοι: ὁ κύριος Μαρκήσιος, ὁ κύριος κόμης καὶ ὁ κύριος ὑποκόμης.

Ἄνεμενον τὸ πέρασ τοῦ ἱατρικοῦ συμβουλίου.

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐμελλον νὰ μάθωσιν ἐκ τοῦ ἐπισήμου στόματος τῶν ατρικῶν ἐξοχοτήτων, ἐὰν ὑπελείπετο ἐλπίς τις περὶ τῆς διασώσεως τῆς Γαβριέλας Ἄννης—Σοφίας, ἐπικλήρου μαρκησίας δὲ Γαβριάγ, μητρὸς των καὶ χήρας τοῦ μαρκησίου δὲ Γαβριάγ.

Ὁ κύριος μαρκήσιος ἦτον ὑψηλὸς καὶ ἰσχνὸς, ἔχων μορφήν ἀδιεισδύτως τυπικὴν. Ἐμάντευε τις ὅτι δὲν ἦτόν ἢ τριάκοντα ἔτων. Ἡ κόμη του διεσκευασμένη τεχνηέντως, ἄφινεν ἐνιαχοῦ φλακρὸν τὸ κρῆνιον. Ἐφερε μονύελον, ἀπλοῦν κύκλον ὑέλινον ἐφηρημυμένον στερεότατα εἰς τὸν ἀριστερόν του ὀφθαλμόν, ἄνευ ἐλεφαντίνου πέριξ κρίκου, ἄνευ ἰμάντος.

Πισῶν ἀπὸ τοῦ ἵππου εἶχε θραύσει τὴν μίαν του κνήμην: ὁ μονύελός του δὲν ἐσείσθη κἄν. Ἀνεφέρετο πάντοτε περὶ αὐτοῦ τὸ ἀπίστευτον τοῦτο γεγονός.

Ὁ κύριος κόμης, μὲ πλειότερα χρώματα περὶ τὰ μῆλα τῶν παρεῖων ἢ ὁ ἀδελφός του, ὕφιστατο μετ' ἡσσανος κοπώσεως τὴν ἀνίαν τῶν εἴκοσι τριῶν του ἔτων. Ὁ πυρόξανθος μύσταξ του, ἀρειμανιώτατα ἐστριμμένος, ὑπεδείκνυε φύσιν ὑπέικουσαν εἰς τὴν πρώτην ὁρμὴν, διαχυτικωτάτην εἰς τὰ αἰσθημάτα της. ἔθεωρεῖτο ὡς ἰπνευματωδέστερος.

Ὁ μικρότερος, ὁ κύριος ὑποκόμης, μόλις ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ εἰκοστοῦ του ἔτους, ἐφαίνετο ὄλος γεγηρακῶς.

Αἱ ρυτίδες του ἐπὶ τοῦ ἀγενείου προσώπου του διεσταυροῦντο μετὰ σκληρᾶς πρωϊμότητος. Ἦτο καταπληκτικῶς ἰσχνὸς, ὑποβοσκόμενος ὑπὸ βηχός, ὄν ἀπέσπα ἀπὸ τῶν μυχαιτάτων τοῦ στενοῦ τοῦ στήθους, μὲ συναστραμμένον τὸ στόμα, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ μὲ ἰοχρούς κηλίδας ἐπὶ τῶν παρεῖων.

Ἡ θύρα ἠνεύχθη καὶ τέσσαρες κύριοι ἀνεφάνισθησαν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, κρατοῦντες ἀνά χεῖρας εὐρεῖς πέλους. Ἐκάθησαν.

Ὁ μᾶλλον ἠλικιωμένος, εἰδικότης διὰ τὰ τοιοῦτου εἶδους νοσήματα, ἐκεῖνος, ὄν οἱ λοιποὶ ἤκουον μετ' ἀπίρου προσοχῆς ὁμιλοῦντα, ἀφηγήθη τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀσθενείας, ἐξετάθη ἐπὶ τῆς παθήσεως τοῦ κατωτέρου μέρους τοῦ εἰσπράγου, εἶπεν ὀλίγιστα ἐπὶ τῆς πιθανότητος τῆς ἀτροφίας τῶν νεφρῶν, καὶ τέλος ἐξέθεσε τὰ συμπερασμάτα του. Οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ ἔνευσ ἐπιδοκιμαστικῶς. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν, ἠγέρθη, μὲ τὴν φυσιογνωμίαν συνεσπασμένην, καὶ ἐξέπεμψε στεναγμόν. Εἶτα, στραφεὶς πρὸς τοὺς νέους μὲ δεικνὺς εἰς τὴν φωνὴν! «Κύριοι, ὅσα θλιβερόν καὶ ἄν εἴνε τοῦτο δι' ἐμέ... ἀλλ' εἰσθε ἄνδρες... τὸ τέλος τῆς ἐφθασε.»

Προσέθηκε δὲ, μὲ τῇ ὄμματι πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐν ὁρμῇ πλήρει εὐσεβείας, ἦν πάραυτα συνεμερίσθησαν οἱ λοιποὶ: — Ἐκτὸς ἐὰν θαῦμα...

Αἱ θύραι ἐπανακλείσθησαν.

Καὶ ἠκούοντο ἤδη συνομιλοῦντες ὑψηλοφώνως καὶ ζωηρῶς ἐν τῷ προδρόμῳ.

— Ἐρχεσαι πρὸς τὸ μέρος μου;

— Ἀδύνατον.

— Τὴν τρίτην εἰς τὸ Palais—Royal μαζῆ...

Οἱ τρεῖς υἱοὶ εἶχον εἰσελθεῖ εἰς τὸν κοιτῶνα τὸν ἔχοντα κεκλεισμένα τὰ παραθυρόφυλλα καὶ καταβιθασμένα τὰ παραπετάσματα, φωτιζόμενον ἀμυδρῶς ὑφ' ἐνός κηροστάτου, καὶ ἔμενον ἀκίνητοι ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, πλησίον τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἡ μήτηρ των κατέκειτο, ὑπτία, σύννου, ἐν ὑπερτάτῃ προσδοκίᾳ.

Ὁ μεγαλείτερος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὁμιλῶν ἐν ὀνόματι καὶ τῶν δύο ἄλλων, εἶπεν:

— «Ὑποφέρεις, μητέρα;»

Διὰ τοῦ μικροῦ τῆς δακτύλου, λεπτοῦ ὡς σκώληκος, τοῖς ἔνευσεν ὄχι, καὶ ὁ βραχίον πρὸς στιγμὴν ἀνασηκωθείς κατέπεσεν ὡς τι νεκρόν.

Ἦτο κατακίτρινος, ἀπεξηραμμένη, μὲ λεπτὴν κατάλευκον κόμην, καὶ θερμὴν ἀκτῖνα ἀγαθότητος, ρέουσιν ἀπὸ τῶν κυκλῶν τῆς ὀμμάτων, μειδιῶντων ἐν τῇ κοιλότητι τῶν κογχῶν ὡς μυσωτίδες εἰς τὸ βάθος φρέατος. Βίος θυσίων, ἀτυχῆς, ὄν ὑπέστη κατακλισκουσα θυσιαροῦς ἐγκαρτερήσεως, ἀναγινώσκειτο εὐκόλως εἰς τὰ ὄματα ἐκεῖνη.

Μὲ τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους, ἀνέπνεεν ὄσω τὸ δυναπὸν ὀλιγώτερον, προσκολλημένη εἰς τὴν ζωὴν, μὴ θέλουσα νὰ καταναλώσῃ διὰ μιᾶς τὸ ὀλίγον ἐκ τοῦ ἐδῶ βίου, ὅπερ τῇ ὑπολείπετο.

Ὁ μαρκήσιος ἠρώτησε :

«Μὰς ἀναγνωρίζετε ;»

Συριγμός ἀνεπίσθητος ἐξέφυγε τῶν χειλέων της, ἦτον ὁ ἦχος τῆς λαλιάς της.

Οἱ τρεῖς υἱοὶ προσκλίνοντες ἤκουον.

Ὁ ὑποκόμης μὲ τὸ ρινόμακτρον κατέπνιγεν ἤχη-
ράν συναυλίαν θηχός

— Τέκνα μου, ἐπιθύρῃσεν ἡ μαρκησία, θ' ἀποθά-
νω . . . , τὸ αἰσθάνομαι.

Ὁ πρωτότοκος διέκοψεν αὐτὴν μετὰ γλυκύτητος
πλήρους εὐγενείας.

— ὦ μητέρα ! . . .

Ἦκρωόντο μὲ τὰ ὄμματο στυγνὰ, εὐλαθεῖς καὶ
πλήρεις προσοχῆς.

Ἐξηκολούθησεν ἐκείνη :

— «Μὴ κλαίετε μᾶλλον προσεύχεσθε
ὕπὲρ ἐμοῦ. Εἶμαι κακὴ μήτηρ, ὑπέπεσα εἰς μέγα
σφάλμα . . . σφάλμα διὰ τοῦ ὁποῖον ἐζήτησα συγ-
γνώμην παρὰ τοῦ Θεοῦ. Πρὶν ἢ παρουσιασθῶ πρὸς
αὐτόν, πρέπει νὰ σᾶς τὸ ἐξομολογηθῶ.»

Ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν καὶ καταβιάζουσα τὰ
βλέφαρα διὰ νὰ ἔχη ἥττονα τὴν αἰσχύνην.

— Ἦπάτησα τὸν πατέρα σας . . . τὸν ἀγαθόν
σας πατέρα . . . εἰς ἐξ ὑμῶν δὲν εἶναι υἱός του . .
ὁ . . . ὁ . . . ὁ . . .

Ἐκλινε βραδέως πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν, καὶ
παρέδωκε τὸ πνεῦμα, ἐστραμμένη πρὸς τὸν τοῖχον.

Ἐξῆλθον ἐπὶ τῶν ἐνύχων.

Ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ ἐκάθησαν.

Καὶ ὁ μαρκήσιος ἔλαβε τὸν λόγον, ἐλαφρῶς συγ-
κεκινημένος.

Ἦκούσαμεν τὴν θλιβερὰν ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν
ὁ θάνατος δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὴν μητέρα μας ν' ἀ-
ποτελειώσῃ. Μακρὰν ἐμοῦ καὶ ὑμῶν εἶναι θεβαίως,
ἡ σκέψις νὰ μεμφθῶμεν τὴν μὴ ὑπάρχουσαν πλέον ἐν
τῇ ζωῇ. Τὸ μυστικὸν τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀτελῶς ἀπε-
καλύφθη, θὰ μείνῃ διὰ παντός μεταξύ μας. Ὁ κό-
σμος οὐδὲν θὰ ὑποπτεύσῃ. Ἡ συμφωνία μας εἶνε
σιφής. Εἰς τὰ ὄμματα ὄλων τῶν λοιπῶν, ἐγὼ ὁ
Ἰωάννης, εἶμαι πάντοτε ὁ μαρκήσιος, ὁ Ρενέ ὁ κό-
μης καὶ ὁ Φραγκίσκος ὁ ὑποκόμης. Ἄλλ' ἡμεῖς οἱ
ὁποῖοι γινώσκομεν ὅτι εἰς ἐξ ἡμῶν ἔχει εἰς τὰς
φλέβας αἷμα ἀλλότριον, ἦττον ἀγνόν ἴσως τοῦ πα-
τρικοῦ μας, δυνάμεθα νὰ μένωμεν ἀπέναντι ἀλ-
λήλων ἐν θέσει τοσοῦτω ψευδεῖ καὶ τοσοῦτω δεινῇ;
Δὲν ἔχομεν κοινὸν συμφέρον νὰ διαλύσωμεν ἐφ' ὅσον
ἡμῖν δυνατὸν τὴν ἀμφιβολίαν ταύτην, ἥτις ὑπάρ-
χει ἐπὶ τῆς γεννήσεώς μας, καὶ ἂν ἐτι μεταβληθῇ
αὕτη ὡς πρὸς τὸν ἕνα ἐξ ἡμῶν εἰς τὴν ὀδυνηροτέ-
ραν βεβαιότητα ;

Τί φρονεῖτε ;

— Φρονῶ, ἀπεκρίθη ὁ κόμης Ρενέ, ὅτι ἔχεις δι-
καιον καὶ ὁ ὑποκόμης εἶνε τῆς αὐτῆς γνώμης, ἂν
δὲν μ' ἐπρολάβανες, ἤμην ἕτοιμος νὰ ἐκφράσω τὴν
αὐτὴν γνώμην ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο τὸ ἀφο-
ρῶν τὴν τιμὴν μας. Καὶ διὰ νὰ δώσω ἀμέσως ἀ-
πόδειξιν τῆς εἰλικρινείας μου, ἐπίτρεψόν μοι, μολο-
νόντι μεγάλως τοῦτο μὲ λυπεῖ, νὰ καταπαύσω διὰ
μίας τὴν ἀγωνίαν σας. Νομίζω ὅτι ἡ μητέρα μου

ἠθέλησεν ἐμὲ νὰ ὑποδείξῃ, ἐμὲ μόνον ἐν τῇ θλιβερᾷ
ἀποκαλύψει, ἦν δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ συμπλη-
ρώσῃ. Ἐξηγοῦμικι. Τὸ ὄνομα σοῦ, Ἰωάννη, τοῦ
πρωτότοκου ἐλύοντος εἰς τὸν κόσμον τὸ αὐτὸ ἔτος
καθ' ὃ ἐτέλεσθησαν καὶ οἱ γάμοι τοῦ πατρὸς καὶ
τῆς μητρός μας, ἐννοεῖς ὅτι δὲν δύναται τις λογι-
κῶς οὔτε νὰ ἀναφέρῃ κἄν. Σὺ Φραγκίσκε, ὁ ὑπε-
ρότοκος, ὁ χαϊδεμένος πλειότερον ὄλων, ἐγεννήθης
μῆνας τινὰς μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς μας
Βέρθας, τῆς ἀδελφῆς μας, ἦν ἡ πενθούσα μήτηρ
μας ἔκλαυσεν ἔκτοτε νυχθημερόν. Δὲν ἤμπορεῖς χω-
ρὶς νὰ προσβάλλῃς τὴν μνήμην ἐκείνης ἥτις ἀνα-
παύεται εἰς τόσῳ μακρὰν ἀπόστασιν, νὰ θεωρήσῃς
ἐαυτὸν καρπὸν ἐγκλήματος. Ἐν ᾧ ἐγὼ . . . Ἐννοή-
σατε μόνοι σας, ἀπαλλάξατέ με ἐξηγήσεων τόσῳ
ὀδυνηρῶν . . . ἐγεννήθην ἐκτός τῆς Γαλλίας . . . ὅ-
ταν ὁ κύριος δὲ Γαβριάγγ ἦτο πρέσβυς εἰς Πετροῦ-
πολιν. Ἡ μήτηρ ἦτο ὠραία εἰκοσιν ἐννέα
ἐτῶν . . . λατρευομένη παρ' ὄλων . . . ἡ ὠραία Σο-
φία, ὡς ἀπεκαλεῖτο . . . τέλος ἐγὼ εἶμαι, τὸ αἰ-
σθάνομαι, καὶ ἡ μητέρα ἄς μὲ συγχωρήσῃ ὅτι μνη-
μονεύω τὸ σφάλμα τοῦτο τοῦ βίου της. Ἦθελε νὰ
τὸ ἐξομολογηθῇ μετὰ ταπεινότητος πρὸ ὀλίγου, ἐκ-
πληρῶ οὕτω τὴν τελευταίαν αὐτῆς θέλησιν. Τώρα
ἀναμένω ποῖαν ἀπόφασιν θὰ λάβητε περὶ ἐμοῦ.

Ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ ὑποκόμης ἐπλησίασαν, ὁ μαρ-
κήσιος ἠγέρθη καὶ διὰ τόνου ψυχρότατα εὐγενοῦς ;

— Κύριε, ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ σᾶς εὐχαρι-
στοῦμεν διὰ τὴν εἰλικρινείαν σας. Δι' ὄλους τοὺς
λοιπούς, ἐκτός ἡμῶν, μένετε κόμης δὲ Γαβριάγγ.
Ἄλλὰ δὲν θὰ κατοικῶμεν μαζῇ. Πότε ἀναχωρεῖτε ;

Ἐκπεπληγμένος, ὁ κόμης εἶπεν ;

— Ἄλλὰ, μετὰ τὴν κηδεῖαν . . .

Χαιρετηθέντες διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς, εἰσῆλ-
θον καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸν κοιτῶνα, ἐγονυπέτησαν
παρὰ τὴν κλίνην . . . ἀλλ' ὀπισθοχώρησαν ἐντρομοί.
Ἡ μαρκησία εἶχε κινηθῆ· εἶχε λοιπὸν ἀπλῶς λει-
ποθυμήσῃ . . . Ἄνεσηκώθη, καὶ ἐπανάπεσεν ἐπὶ τοῦ
προσκεφαλαίου, νεκρὰ νῦν, ἀφοῦ ἤρθρωσεν εὐκρινέ-
στατα : «ὁ μαρκήσιος . . . ὁ Ἰωάννης . . .»

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

DARAMOT

**ΔΙΚΑΙΟΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΔΕΝ ΒΡΕΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΛΗ ΗΙΣΣΑΝ
ΟΥΤΕ ΑΔΙΚΩΤΕΡΟΣ**

Περὶ τοῦ περιβόητου τοῦτου ἀνθρώπου σπεύδω νὰ
διηγηθῶ ὑμῖν ἀνέκδοτον, ὅπερ ἀρκεούντως θὰ σᾶς
φανερῶσῃ ὁποῖα ἦτο ἡ δικαιοσύνη τούτου.

* * *

Ἐπιθυμῶν νὰ συνομιλῶ μετὰ γερόντων, ἵνα ἐκ
τοῦ στόματός των ἀκούω ἱστορικόν τι τῶν ἡρωϊκῶν
τοῦ 21 χρόνων, συνδιελεγόμην ἡμέραν τινα μετὰ
τοῦ ὀγδοηκοντούτου πατρὸς μου, ἐτυχε δ' ἡ συνο-